

faaet i Gave af hende. — At han dog kunde tabe det? Hun skulde rigtignok hævn sig, tænkte hun og lo glad ved Tanken om, hvor han vilde savne det.

Men . . . det var jo slet ikke hende, — der var jo to paa Billedet, hvem kunde det dog være? hvem? Hun ringede og forlangte Lys.

Saa saa hun, at der paa Bagsiden af Fotografiet stod skrevet: Fra din Hustru og Søn paa din Navnedag, den 18de September.

Det var Billedet af en ung, smuk Kvinde og en Dreng paa en fire—fem Aar. Aa, hvor hun dog var dejlig, og hvor Barnet lignede ham — ham, hendes elskede . . .

Det lagde sig som noget koldt og knugende om hende. Han . . . gift — nej, han var jo fri, trode kun paa Frihed, han . . . hun stønnede højt, han — aa, nej, nej, — hun trykkede begge Hænderne mod Tindingerne, hvor det dog gjorde ondt her.

Men det maatte være en Misforstaaelse alligevel, hun havde taget fejl. — Med rystende Hænder tog hun Tegnebogen og søgte den igennem, — jo, det var den samme Skrift som paa Billedet.

Skulde hun? Ja, hun skulde, hun maatte læse dette Brev . . .

»Min elskede Husbond!

Jeg har set dig i Søndags; du maa ikke blive vred for det, men da jeg læste, at du var i Karlsruhe, kunde jeg ikke udholde at vide dig saa nær uden at se dig; jeg rejste dertil og hørte din Koncert, jeg saa dig og hørte dig; kan du forstaa, hvad det vil sige for mig? —

Saa rejste jeg hjem igen uden at have talt med dig, var det ikke godt gjort? for du ved jo, hvor jeg længes efter dig. —

Men jeg er ogsaa for stolt til at komme til dig, saa længe ingen maa vide om vort Ægteskab . . . Det gaar mig godt her, hvor jeg nu bor, jeg kan fortjene saa meget ved Syning, at jeg kan leve og sørge godt for Drengen.

Vor dejlige Dreng, hvor jeg er stolt af ham, — han ligner dig og har arvet dit Geni, tror jeg, han kan allerede synge flere af dine smaa ungarske Sange saa rent og udtryksfuldt, at alle, der høre ham, forbavses derover; men han er jo ogsaa dit Barn.

Hvor han elsker dig, min lille Unge! — Han længes efter dig, alle hans Tanker dreje sig om at rejse til dig, han vaagner tit om Natten og spørger mig, om vi saa skal rejse til Papa, og saa bliver han ond og utaalmodig, naar jeg siger, at jeg ikke kan gaa til dig.

»Du er en styg Mama, som ikke holder af Papa«, siger han; ak, han forstaar ikke, hvor gjerne jeg vilde.

Du skriver, at du er bedrøvet over, at du for Tiden ikke kan sende os Penge. Tænk ikke paa det, du kære! Jeg kan saa godt forstaa, at du i din Stilling maa bruge, hvad du fortjener, og jeg er stolt af, at du betror mig at sørge for dit Barn; jeg føler derved mindre Tryk af, at du, den store, berømte Kunstner, har ægtet den lille Kammerjomfru, du en Gang forelskede dig i hos Grevinden i Tyrol.

Jeg er uafhængig, — og jeg er glad ved kun

at modtage det eneste, jeg bryder mig om, din Kærlighed.

Hvornaar kommer du til os igen?

Jeg er somme Tider syg, og saa er jeg saa angst for, at jeg skal dø, før du har anerkendt mig som din Hustru, hvad skulde der saa blive af Drengen? — Lægen siger, at det er Overanstrengelse og Længsel, der tærer paa min Livskraft; jeg tror, han har Ret i det sidste, men derimod slet ikke i det første, men naar du igen kommer til os, saa bliver jeg rask og glad — — og er som i gamle Dage din lille lystige Kätchen.

Lev vel, du kære, kære! Tusende Kys fra mig og Drengen. K.

Ragnhild brast i Graad, heftig og lidenskabelig, som om hendes Hjærte skulde briste. — Hun knyttede sine Hænder i vild Fortvivelse. Aa! den elendige Pjalt, han havde leget med hendes Tro og forgiftet hendes Sjæl.

Frihed . . . Elskov . . . og saa, medens han leflede med en anden Kvinde, lod han sin Hustru trælle for Føden til hans Barn.

Saa blev hun lidt efter lidt stille, Stormen havde lagt sig; men der saa stygt ud, hele hendes glade Ungdom, hendes lyse Drøm laa som Vragstumper for hendes indre Syn.

Hun pakkede Billedet og Brevet omhyggelig ned i Tegnebogen og skrev saa paa et Kort:

»Herved din Hustrus og Søns Billede . . . du tabte det i mit Værelse, — jeg har læst dit Brev . . . det var ufint af mig, ikke sandt?

Far vel!

Ragnhild.«

Saa gik hun ud paa Verandaen og kiggede op mod det kolde blege Dagsskær mod Øst, ja saadan . . . saadan vilde hendes Dage blive, kolde og graa, saadan Livet — Fremtiden . . .

(Fortsættes).

## Hvordan Bladet fik Navn.

### Kære Søster Babling!

Jeg forstaar din Længsel efter at vide, hvad der foregaar bag Kulisserne, og jeg skal altid være rede til at meddele dig alle Enkeltheder om »den lille« — foreløbig her en Meddelelse om »Navnet«. —

Barnets Slægtninge og Faddere var samlede om den for Barnets Fremtid saa vigtige Sag — »Navnet«. — Et var man alle enige om, det maatte være et kort og et klart Navn, der dog gemte et fyldigt og et rigt Indhold; forgæves anstrengte man sig, men Navnet vilde ikke komme. Nu havde man derfor indbudt de eventuelle Faddere, og deriblandt den lærde Dr. N. N., og da Barnets Onkel Søren fra Landet ogsaa var kommen, han som du ved er bekendt for sit opfindsomme Hoved, tvivlede man ikke om, det vilde lykkes.

Mange Navne blev foreslaaede: »Op!« — »Det